

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten smysl, že odmítá stížnost do usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud má pravdu v tom, že zde nejde o odmítnutí znalce ve smyslu §§ 19 i 20 j. n. a §§ 355 a 366 c. ř. s., nýbrž o řešení otázky, z kterého oboru znalec má bez ohledu k osobním okolnostem, uvedeným v §§ 19 i 20 j. n. býti ustanoven. Avšak soud druhé stolice přehlíží, že usnesení prvního soudce, že bude slyšen jako znalec profesor Dr. H. za účelem podání vědeckého dobrozdání, jest průvodním usnesením ve smyslu §§ 277, 278 a 351 c. ř. s., do něhož dle §§ 277, poslední odstavce a 291 c. ř. s. samostatný opravný prostředek není přípustný. Rekursní soud neměl tedy rozhodnouti o rekursu žalovaného do tohoto průvodního usnesení procesního soudu ve věci samé, nýbrž měl po rozumu §§ 515 a 526, odstavce druhý c. ř. s. rekurs ihned odmítnouti.

Čís. 1972.

Soud není oprávněn vysloviti, že věc bude postoupena jinému soudu ve smyslu odstavce šestého § 261 c. ř. s. teprve, až usnesení o nepřislušnosti soudu nabude moci práva.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, R I 1297/22.)

O námitce místní nepřislušnosti soudu bylo jednáno odděleně a žalobce navrhl, by pro případ, že bude námitce vyhověno, byla věc postoupena okresnímu soudu v L. Soud první stolice námitce místní nepřislušnosti vyhověl s tím, že věc bude postoupena okresnímu soudu v L., až usnesení nabude právní moci. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten smysl, že ve věci samé odmítl rekurs žalobcův do usnesení prvního soudu, a nařídil rekursnímu soudu, by vyřídil žalobcův rekurs do výroku prvního soudu o útratách.

Důvody:

Zástupce žalující firmy při roku ze dne 20. května 1922 navrhl, by pro případ, že bude vyhověno námitce místní nepřislušnosti, věc byla postoupena okresnímu soudu v L. Dle jasného doslovu šestého odstavce § 261 c. ř. s. (čl. IV. č. 14 novely o úlevách pro soudy) měl okresní soud, uznáv námitku nepřislušnosti za odůvodněnou a nejsa toho mínění, že druhý soud patrně jest nepřislušným, beze všeho vyhověti návrhu na postoupení a spojení postoupení s usnesením o nepřislušnosti. Proti takovému usnesení nepřipouští se opravný prostředek kromě rozhodnutí o útratách sporu o příslušnost. Vysloviti, že věc bude postoupena okresnímu soudu v L., až usnesení o nepřislušnosti nabude moci práva, okresní soud oprávněn nebyl, neboť by to znamenalo, že soud připouští opravný prostředek, jež zákon výslovně vylučuje. Výhrada právní moci přiči se tudíž zřejmě zákonu, a proto dlužno hleděti na věc tak, jako kdyby ona výhrada nebyla připojena bývala. Tu pak měl rekursní soud odmítnouti rekurs žalující firmy ve věci samé jako nepřipustný

(§ 526 odstavec druhý c. ř. s.) a vyříditi jej pouze potud, pokud bylo v něm odporováno výroku okresního soudu o útratách.

Čís. 1973.

Jméno ženské jest uvéstí ve firmě tak, by dle jazyka, jehož se používá, bylo zřejmo, že jde o jméno ženy.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, R I 1309/22.)

Rejstříkový soud povolil zápis firmy Bloch a Kabelka, jejímiž veřejnými společníky byli: Max Bloch a Matylda Kabelková. Rekursní soud změnil ku stížnosti finanční prokuratury napadené usnesení v ten rozum, že nařídil veřejným společníkům, by znění firmy uvedli v soulad se zákonem změnou označení veřejné společnosti Matyldy Kabelkové ve lhůtě, která jim bude stanovena rejstříkovým soudem, jinak že firma bude z obchodního rejstříku vymazána. Důvody: V tomto případě jedná se o firmu novou a ta musí svým zněním odpovídati pravdě. Z různých možností znění firmy nové dle čl. 17 obch. zák. volili sice oba společníci pojetí obou jmen do znění firmy, avšak proti předpisu zákona nebylo jméno společnosti Matyldy Kabelkové poято jeho zněním Kabelková, nýbrž nesprávným zněním Kabelka. Tím porušena zásada pravdivosti firmy; vzbuzuje se v obecnstvu domněnka, že jde tu o firmu se společníkem Kabelkou a nikoliv se společnicí Kabelkovou. Neměla proto firma v přihlášeném znění býti protokolována, nýbrž měla především býti nařízena oprava přihlášené firmy ve znění, zákonu odpovídajícím. Jest tedy rekurs odůvodněn (zákon ze dne 30. června 1921, čís. 257 sb. z. a n.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelé zvolili pojetí svých jmen do firmy, a nesprávné je tvrzení, že jméno Kabelka je pouze dodatkem, naznačujícím dle čl. 17 odstavec první obch. zák. společenský poměr. Rodinné jméno veřejné společnosti Matyldy Kabelkové smí proto ve firmě uvedeno býti pouze správným zněním Kabelková, neboť tímto jménem podepsala navrhovatelka jak návrh na zápis, tak i znamenání firmy.

Čís. 1974.

Pokud nebylo v době popřevratové placení vídeňskou poštovní spořitelnou placením řádným.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, Rv I 300/22.)

Žalobce poukázal dne 12. února 1919 u poštovního úřadu v Praze žalované tuzemské spořitelně dlužný peníz, zjištěný na jeho nemovitosti, použitiv složního lístku Vídeňské poštovní spořitelny, jež mu žalovaná zaslala dne 22. května 1918; poštovní úřad převedl pak peníz na Vídeňskou poštovní spořitelnu. Dopisem ze dne 6. února 1919 vyzvala žalovaná